

Crònica

Història i llegenda al Renaixement

IV Col·loqui Internacional de Problemes i Mètodes de Literatura Catalana Antiga. Universitat de Girona. Del 8 a l'11 de juliol.

La recentment inaugurada Sala de Graus de la facultat de Lletres —la capella de Sant Miquel del segle XIII— va esdevenir el marc idoni per acollir el IV Col·loqui Internacional de Problemes i Mètodes de Literatura Catalana Antiga, que es celebra cada dos anys. Sota el títol *Història i llegenda al Renaixement*, l'edició d'enguany va centrar-se en la historiografia humanística catalana i va proposar-se com a objectiu principal destriar les llegendes de les informacions verídiques que s'entreteixeixen en els escrits dels historiadors humanistes.

En el Col·loqui, que va comptar amb la presència de prestigiosos especialistes d'arreu d'Europa i d'una nombrosa assistència, es van presentar sis ponències, a càrrec de Jocelyn N. Hillgarth, Joan F. Alcina, Eulàlia Duran, Massimo Miglio, José M. Maestre Maestre i Francisco Rico, i vint-i-set comunicacions de procedència diversa.

Aquesta copiosa activitat va estructurar-se al voltant dels següents blocs temàtics: la historiografia en català dels segles XVI i XVII, la historiografia sobre els reis gots, l'humanisme europeu en llengua llatina, l'humanisme llatí d'encuny hispànic i la influència d'Annio de Viterbo, el paper de la

El cardenal Margarit, en el cartell del col·loqui.

impremta i dels impressors al segle XVI, i la presència de les llegendes en obres poètiques i gramaticals del Renaixement. L'ampli abast temàtic del Col·loqui va permetre fer un recorregut complet pels aspectes més importants i recurrents de la historiografia renaixentista i configurar un mapa actual dels estudis que s'estan realitzant a diferents universitats europees.

Entre les activitats d'aquestes jornades cal destacar una taula rodona sobre «Edició de textos llatins humanístics», i la donació del fons historiogràfic de la biblioteca de Robert B. Tate a la Universitat de Girona, format per un miler de llibres sobre l'humanisme i el Renaixement europeu, hispànic i català. Robert B. Tate, professor emèrit de la Universitat de Nottingham, ha mantingut una estreta relació amb la ciutat de Girona des que l'any 1948 va llicenciar-se amb un treball sobre el

cardenal gironí Joan Margarit.

En el marc superb de la capella de Sant Miquel i del claustre, el Col·loqui va manifestar un alt nivell acadèmic, ocasió propícia per a un intercanvi ric i fecund entre els investigadors especialitzats. L'erudició acadèmica va anar acompanyada d'un ambient càlid i amistós i d'una organització curosa, que van palesar que la Universitat de Girona, a través de la professora Mariàngela Vilallonga, s'està convertint en un puntal ferm dels estudis humanístics.

Montserrat Bonaventura i Ivars

Emocionants estances de l'ànima

(Re)visions. Exposició col·lectiva dels artistes Miquel Duran, Antoni Federico, Víctor Pérez-Porro i Andrzej K. Wisniewski, a l'Asil Gomis d'Agullana. Ajuntament d'Agullana i Diputació de Girona. Del 27 de juliol a l'11 de setembre de 2002.

L'any 1999, el Museu d'Art de Girona, dirigit llavors per Glòria Bosch, va programar una exposició titulada *Una cambra pròpia*. La iniciativa, basada en el llibre *A room of one's own* de Virginia Woolf, pretenia empeltar l'espectador al bell mig del paisatge creatiu de l'artista. Un esperit similar plana a *(Re)visions*. Emplaçada a l'atmosfera despulada de l'edifici modernista de la família Gomis, antic asil de dones clausurat el 1969, aquesta

QUIM GIBO

Instal·lació de Miquel Duran.

mostra d'art contemporani és, alhora, la reivindicació d'un espai que l'Associació de Municipis Salines Bassegoda desitja dinamitzar, després de trenta-tres anys d'oblit ferreny per part de les autoritats barcelonines, com la prova més palpable que l'ànima humana reposa en els objectes més quotidians i inversemblants.

(*Re*)visions ha sorprès un públic heterogeni (al voltant de 3.000 persones han visitat aquestes particulars estances de l'ànima), tant per la qualitat dels pintors, com per la personalitat extraordinària de l'Asil Gomis. Enric Tubert, juntament amb Pep Vallès comissari de la mostra, diu: «Hem tractat de mostrar la força de l'edifici a través de la mirada de quatre artistes locals». I, efectivament, a mesura que el visitant s'endinsa en els budells de la casa on la Lídia de Cadaqués, *La Ben Plantada*, va passar els seus darrers dies, hom

descobreix el pòsit de les vivències i la persistència de la memòria. Una memòria que és un joc de seduccions, entenedor i convincent, en l'obra de Duran, on els fogons de la cuina o el rebost esdevenen viatges temporals fèrtils i inquietants, vers la infància o les xacres de la vellesa; que es materialitza en una placa de tractor franquista, entesa com una metàfora de la dictadura o en un *arte povera* concebut com el daguerreotip d'una època (les ampolles d'aigua calenta amuntegades). Una memòria que en l'espai de Federico sembla emergir d'un somni de Kandinsky i els futuristes, que ens emplaça en la tridimensionalitat de l'obra d'art, amb les seves politges i andròmines, metàfora del cervell humà i espai oníric. Una visió particular que, en el cas de Pérez-Porro, lliga la història agullanenca (la sala amb els farcells de suro), amb la panoràmica espectacular dels quadres que escapen dels seus límits formals per envoltar l'espectador i introduir-lo en una clepsidra de colors i formes. Una mirada que en Wisniwieski, jueu polonès, és la recerca de l'ànima i l'exploració de l'atzar i el pas del temps. Amb (*Re*)visions hem après que, moltes vegades, l'artista desperta fantasmes que romanen arraulits en la matèria.

D'altra banda, s'han organitzat un seguit d'activitats paral·leles, com conferències, actuacions teatrals, concerts de jazz o presentacions de llibres, i una exposició, a la sala de plens de l'Ajuntament, de quatre joves promeses locals: Laura Cortada, Anna Domínguez, Gemma Valls i Domnina Vallès.

Moisés de Pablo

El Museu de la Pesca s'obre al futur

Inauguració de l'exposició permanent del Museu de la Pesca al *tinglado* del moll pesquer de Palamós.

Miquel Martí, director del Museu de la Pesca de Palamós, es va emocionar, durant l'acte inaugural d'aquest equipament cultural. No va poder afrontar el seu torn d'intervenció. Els seus sentiments són comprensibles. És cert que no es pot vincular a una sola persona tot un projecte, però Martí, la seva figura, la seva perseverança o tenacitat i, per descomptat, el treball del seu equip i la visió

Quatre idiomes per a un museu que vol atraure els turistes.

